

Chương 35: Chó Điên

(Số từ: 3255)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

20:37 PM 06/02/2025

Lớp học tiếp theo của tôi là Kiểm soát Siêu năng.

Với điều này tôi không thể không chắc chắn.

“Charlotte de Gardias.”

“Vâng.”

Charlotte có Siêu năng. Cô sở hữu loại năng lực nào chứ?

“.....Reinhardt.”

“Vâng.”

Khi họ gọi tôi đến điểm danh, giáo viên có Siêu năng nhìn tôi với vẻ bối rối.

“Đây là yêu cầu của thầy Epinhauser nên tôi đã chấp nhận, nhưng... Cậu không có Siêu năng nào cả đúng không?”

“Vâng.”

“Tôi nghe nói năng khiếu của cậu rất đa dạng... Tôi không biết phải dạy cậu thế nào... Và làm sao để thức tỉnh Siêu năng...”

Giáo viên tỏ vẻ bối rối, các học viên khác cũng nhìn tôi lạ lùng. Giống như một con thú ăn cỏ đến một bữa tiệc thịt tự chọn.

“Bằng cách nào đó mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

“Hả...”

Bao gồm cả giáo viên và Charlotte...

Mọi người đều nhìn tôi, vẻ mặt ngờ ngác.

Bzzzt! Rắc!

“Tuyệt lắm, cô Grantz. Cô là người kiểm soát tốt nhất trong lớp.”

"Cảm ơn."

“Cố gắng tăng dần công suất đầu ra ở trạng thái đó.”

Liana de Grantz thở phào nhẹ nhõm khi cô thành công trong việc để những tia lửa nhảy nhót giữa các ngón trỏ của cả hai bàn tay.

Những điều không thể đoán trước có thể xảy ra trong lớp học kiểm soát Siêu năng nên các giáo viên phải dạy từng học viên một.

Phùnnnn!

“Tốt. Giờ hãy xem cậu có thể duy trì được bao lâu.”

“Vâng.”

Heinrich von Schwartz, người đã thành công trong việc nhóm lửa trên cát, đã đổ mồ hôi rất nhiều để cố gắng duy trì sự tập trung.

-Wo, woaa! Đừng có nhìn!

-Tôi không thấy gì cả. Không thấy gì cả đâu. Lint. Mặc quần áo vào đi.

Và tôi có thể nghe thấy tiếng hét của Kono Lint không phải đến từ lớp học mà từ phòng giam, tiếp theo là giọng nói chán nản của giáo viên.

Kono Lint.

Dù là du côn chính hiệu, cậu lại có một khả năng khá Cheat, đó là khả năng dịch chuyển tức thời cơ thể.

Nhưng vấn đề lớn nhất là cậu không thể dịch chuyển quần áo của mình. Vì vậy, tác dụng phụ lớn nhất của sức mạnh này là mỗi lần sử dụng nó, cậu sẽ trở nên khỏa thân.

Người ta thường trêu chọc rằng khả năng của cậu chỉ có thể sử dụng được ở nhà tắm công cộng.

Dịch Chuyển Tức Thời. Tôi cũng muốn thế, nhưng mặt khác, lại không muốn chút nào.

Đó không phải là một khả năng tệ.

“Hôm nay cậu sẽ đến Phố Chính để ăn bánh kếp vào bữa trưa. Đúng không?”

“Vâng.”

“Tôi có việc đi ngay. Nên hẹn cậu lần sau nhé.”

“Được thôi.”

Và B-7 Ibia đang sử dụng khả năng ngoại cảm của mình. Khả năng gửi suy nghĩ của chính mình vào tâm trí của đối phương. Họ dường như đang thực hiện một bài kiểm tra phạm vi vào lúc này.

“Reinhardt...”

“Vâng, giáo viên.”

“Bây giờ chúng ta phải làm gì?”

Thầy giáo tôi có vẻ mặt bối rối như thể ông không biết phải làm gì với tôi, người không hề có Siêu năng nào cả.

Tôi cũng thấy lạ nếu tôi ở trong hoàn cảnh của ông ấy. Đây là nơi những người sử dụng Siêu năng cố gắng kiểm soát và cải thiện năng lực của họ, chứ không phải đánh thức chúng. Vì vậy, giáo viên của tôi đã bối rối.

“Xin hãy gây áp lực tâm lý cực độ cho tôi.”

“Sao cơ?”

“Người ta nói có thể đánh thức Siêu năng trong trường hợp khẩn cấp đúng không?”

“Cái, cái gì cơ?”

“Vậy thì, ông không cần phải thực sự cố gắng giết tôi, chỉ cần đẩy tôi đến bờ vực cái chết và...?”

“Đừng yêu cầu điều gì kỳ lạ như vậy!”

Giáo viên hoảng hốt như thể tôi đang nói điều gì đó hoàn toàn kỳ quặc.

Người thầy đó thẳng thừng từ chối, nói rằng ông không thể tra tấn học viên như vậy.

Ông cũng nói thêm rằng có những lúc người ta thức tỉnh Siêu năng trong những tình huống như vậy, nhưng không phải lúc nào cũng thế. Nếu đúng như vậy, thế giới sẽ đầy rẫy những người sử dụng Siêu năng.

Không đâu.

Tôi biết điều đó.

Thực ra, tôi có một Siêu năng.

Dù tôi có cố gắng thuyết phục thể nào đi nữa, họ có vẻ không muốn nghe tôi nói, thế nên tôi chỉ quan sát lớp học.

Và.

Charlotte.

“.....”

Sau khi lớp học bắt đầu, Charlotte được giáo viên tận tâm đưa đi đâu đó.

Họ có đang kiểm tra năng lực trong phòng giam như họ đã làm với Kono Lint không? Đó có phải là một loại năng lực mà người khác không nên nhìn thấy không? Tôi nhìn giáo viên và hỏi.

“Công chúa có Siêu năng gì vậy?”

Tôi chỉ hỏi thôi. Một cách ngẫu nhiên. Mình có thể hỏi những điều như vậy vì tò mò đúng không? Dù sao thì đó cũng là điều tôi nghĩ.

"Tôi không biết."

Tuy nhiên, giáo viên chỉ nhún vai.

“Đó là bí mật cần bảo mật gì đó...”

Bảo mật.

Đến lúc đó tôi mới hiểu tại sao không ai nói về khả năng của Charlotte.

Charlotte đã thức tỉnh Siêu năng.

Và không ai biết đó là loại nào, ngoại trừ một vài giáo viên.

Tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc im lặng chờ cho đến khi lớp học kết thúc. Charlotte, người đã đi đâu đó và trở về ngay trước khi lớp học kết thúc, trông có vẻ mệt mỏi.

Năng lực của Công chúa là bí mật. Có lẽ bạn cùng lớp của cô cũng không biết. Vì một lý do nào đó, họ coi năng lực của cô như một bí mật quốc gia...

Có lẽ thầy Mustrang và giáo viên phụ trách đào tạo năng lực cho cô đã biết chuyện.

Thầy Epinhauser có biết không?

Charlotte là người có Siêu năng, và mọi cuộc nói chuyện về năng lực của cô đều được giữ kín.

Nếu vậy, tôi cũng nên cân nhắc đến khả năng cô thực sự không có. Cũng có khả năng cô có thể đã làm giả sức mạnh mà cô không có để vào Temple với tư cách là thành viên của Lớp Royal. Ờ thì, liệu điều đó có khả thi hay không lại là một câu hỏi khác.

Vậy, Bertus có biết Công chúa có năng lực gì không? Càng ngày càng rắc rối. Nếu Công chúa không có năng lực nào và Bertus

biết, thì cậu không có lý do gì để im lặng về điều đó. Vậy, qua đó chúng ta có thể kết luận rằng Bertus cũng biết năng lực siêu nhiên của Công chúa hoặc cậu vẫn chưa biết, bất kể Công chúa có hay không.

Khi lớp học kết thúc, giáo viên gọi tôi lại.

“Reinhardt.”

“Vâng.”

“Tôi sẽ cho phép cậu tham gia lớp học ngay bây giờ, nhưng hãy nhớ rằng cậu sẽ bị đánh trượt nếu quyết định tiếp tục.”

“Ừm, nhưng tôi không thể làm gì được về chuyện đó.”

Không đời nào một người không có Siêu năng lại có thể được chấm điểm trong một lớp học tập trung vào Siêu năng.

Khi tôi gật đầu nhẹ, mọi người nhìn tôi như thể tôi bị điên. Không đâu, tôi hiểu là họ không còn lựa chọn nào khác ngoài việc đánh trượt tôi như thế này. Tuy nhiên, tôi không có ý định bị rớt môn.

Sau giờ học, mọi người đều rời khỏi lớp học.

“Này, số 11.”

Và rồi, có người gọi tôi.

“Hả, kêu chi?”

Người gọi tôi là A-6 Heinrich von Schwarz. Thoạt nhìn tôi thấy cậu có vẻ mặt không tốt và mọi người bắt đầu đứng lại và quyết định xem chuyện gì đang xảy ra. Tuy nhiên, Charlotte đã đi rồi. Dù sao thì cô ấy cũng có vẻ mệt mỏi.

“Temple có phải là nơi chơi đùa với mày không?”

Cậu trông khá khó chịu, ngay cả khi tôi giả vờ không để ý. Cũng giống như những người khác nhìn tôi với ánh mắt khó chịu.

“Không hề?”

“Vậy tại sao một người không có Siêu năng lại chen chân vào lớp học dành cho người có Siêu năng?”

Tại sao tên khốn đó lại hỏi một điều hiển nhiên như vậy vào lúc này?

“Bởi vì tao muốn đánh thức một cái.”

Khi nghe những lời đó, biểu cảm của những học viên khác, bao gồm cả Heinrich, thay đổi hẳn như thể chúng vừa nghe thấy điều gì đó vô lý.

“Mày thực sự nghĩ điều đó có thể xảy ra sao?”

“Có gì to tát đâu? Mày sẽ không bao giờ biết nếu không thử.”

Heinrich cau mày như thể cậu không thể chịu đựng được nữa.

“Tao nghe nói mày tham dự tất cả các buổi thuyết trình của chuyên ngành phải không?”

“Thì?”

“Mày thực sự nghĩ rằng mình có thể làm bất cứ điều gì chỉ vì năng khiếu vô hạn của mình sao? Mày thực sự tin điều đó sao? Hả? Mày muốn trở thành người sử dụng Siêu năng lắm à. Haa! Mày nghĩ mình có thể trở thành Swordmaster hay Archmage chỉ vì muốn sao?”

Những học viên khác cũng có vẻ không thoải mái. Ừm, trông có vẻ hơi tệ nhỉ?

“Tao làm điều này chỉ vì tao nghĩ bản thân có thể nhận được gì đó từ nó.”

“Haa...”

Cậu trông có vẻ bức bối.

“Thôi được rồi, đừng tới buổi thuyết trình về Siêu năng nữa, nếu còn dám lách xác tới, tao sẽ xử đẹp mày đây, biết chưa?”

Có vẻ như cậu không thích việc tôi tham gia lớp học Siêu năng.

Có vẻ như Heinrich muốn đe dọa tôi bằng cách nói rằng cậu sẽ đâm tôi.

“Còn mày thì nướng được cái gì đây nhỉ? Mày thậm chí còn không thể nướng được khoai tây nữa cơ mà sủa.”

“Đéo gì?”

“Đó là ước tính của tao sau khi xem xét kích thước ngọn lửa của mày. Mày không đồng ý sao?”

Cậu đã tạo ra một ít lửa cháy trên cát, nhưng chắc chắn là không cháy bằng lửa trại.

Heinrich đỏ mặt khi nghe tôi nói.

“Mày có năng lực mạnh thật. Nhưng nếu mày chỉ có thể thay đổi màu và tạo ra một ngọn lửa lớn bằng đôi tay run rẩy, thì đá lửa chẳng phải hữu ích hơn mày nhiều sao?”

“Cá, cái... Cái quái gì? Chu, chuyện này...”

“Mày có muốn cạnh tranh với nó không? Mày hay một viên đá lửa? Cái nào sẽ tốt hơn? Tao mong đợi một chiến thắng áp đảo cho viên đá lửa. Những viên đá lửa không có mỏ hỗn như mày.”

Heinrich, người mà tôi so sánh với đá lửa, đang lắp bắp, có lẽ chưa bao giờ nghĩ mình sẽ bị xúc phạm như thế.

“G, g, giờ... M, mày... có biết... mình đang sỉ nhục ai không?”

Cuối cùng, tên đó đã nói một số lời không bao giờ nên nói ở đây sau khi bị đẩy một chút.

"Người mà tao đang sỉ nhục là A-6 Heinrich von Schwarz. Cho dù mày có xuất thân từ một gia đình quý tộc khôn kiếp nào đi nữa, thì ai sẽ quan tâm đến điều đó ở Temple?"

“Sao mày dám xúc phạm Hoàng tộc của Đế nhất Công quốc, chịu sự cai quản của Heave—...” Tôi giơ tay lên khi nhìn cậu nói chuyện.

“À, mày phải xin lỗi tao đi.”

“Cá, cái gì...?”

“Mày không được phép nhắc đến địa vị của mình ở Temple. Mày quên quy tắc đó rồi à?”

Tôi nhìn quanh, thấy những khán giả đang theo dõi chúng tôi với vẻ mặt sùng sốt.

Mọi người tham gia lớp học, ngoại trừ Charlotte, đều có mặt ở đây. Kono Lint, Liana de Grantz, và thậm chí cả Ibia, đều đang theo dõi từ xa.

“Chúng ta có nhân chứng ở đây. Mọi người có nghe hết không?”

Khuôn mặt Heinrich xanh lè xanh lét khi cậu nhận ra rằng mình vừa phá vỡ quy tắc đó trong phút bốc đồng. Mọi người đột nhiên nhìn đi chỗ khác và cau mày, khi tôi đang yêu cầu nhân chứng.

“Nếu mày không xin lỗi tao trong vòng ba giây, tao sẽ báo cáo với hội học sinh.”

“Mộttt.”

“Haiii.”

“Baaa.”

Tôi quay lại với đà đó. Một quy tắc nữa đã bị vi phạm.

“Xin lỗi... Tôi đã hành động quá bốc đồng.”

Cậu nói muộn một chút, nhưng tôi mỉm cười với cậu khi cậu trả lời tôi một cách thẳng thắn.

Tại sao lại bắt đầu một cuộc tranh cãi nếu thậm chí không thể kết thúc nó?

“Lần sau cẩn thận lời ăn tiếng nói nhé bạn hiền.”

Tôi vỗ vai cậu và thì thầm.

“Đây là nơi mà hoàng gia không thể phàn nàn, ngay cả khi họ bị thường dân đánh đập.”

“Cái... Cái gì?”

“Điều đó có nghĩa là nếu mày làm vậy, mọi thứ sẽ đéo như mày muốn bất kể địa vị của mày như thế nào.”

Bất kể cậu có địa vị gì, cậu thậm chí còn không đủ tốt để trở thành một chiếc bát lửa cầm tay ở đây. Ngay khi tôi sắp đi ngang qua cậu ta, tôi cảm thấy cậu đập vào sau đầu tôi.

"Sao mày dám, đồ khốn nạn lão xược!"

“Ồ, gì nữa đây?”

Màu sắc trong mắt cậu ngày càng đậm hơn.

Cậu trông như đang mở vòi nước. Có vẻ như cậu đang cố gắng sử dụng sức mạnh của mình.

“Xuống địa ngục đi.”

Bụp!

“Gừ!”

Tôi thản nhiên đi đến bên cạnh cậu và đập vào trán cậu bằng lòng bàn tay. Tất nhiên, cậu loạng choạng và không thể sử dụng năng lực của mình như dự định. Dù sao thì tôi cũng đã làm phiền sự tập trung của cậu mà.

“Aaa...? Hả?”

Cậu có vẻ như không hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Giống như có chuyện gì đó không nên xảy ra, đã xảy ra và cậu thậm chí không thể diễn đạt rõ ràng.

Có vẻ như trong mắt cậu có vài dấu chấm hỏi.

“Nhận lấy, đồ khốn nạn.”

Những tên này không biết rằng một cú đấm sẽ nhanh hơn nhiều sao? Mọi người đều nhìn tôi với ánh mắt đen tối khi tôi vô tình tát Hoàng tử của Đế nhất Công quốc. Cậu có vẻ ngạc nhiên đến mức vô lý.

“Sa, sao... Tên khốn như mày dám động vào người tao!”

“Đó là hành động tự vệ chính đáng. Vừa rồi không phải mày định thiêu chết tao sao?”

Cậu nhìn tôi run rẩy trong khi tôi chỉ đứng đó một cách thản nhiên.

"Này, mày không phải muốn đánh tao sao? Hả? Cứ thử đi. Thử xem nào."

“Tao sẽ giết mày!”

Màu sắc trong mắt cậu lại trở nên bão hòa hơn.

Bốp!

“Urgh!”

"Mày nghĩ là tao sẽ đợi mày nạp năng lượng à, thằng ngu?"

Cậu có bị ngu bẩm sinh không?

"Mỗi lần mày cố gắng sử dụng năng lực của mình, mày sẽ bị tát vào mặt. Hiểu chưa? Tao tử tế lắm, vì vậy tao sẽ giữ bí mật rằng người bạn cùng lớp thân yêu của mình đã cố gắng tấn công tao bằng năng lực. Hả? Mày biết là sẽ phiền phức thế nào nếu tao báo cáo chuyện này mà phải không?"

“N, N, nói nhảm đủ rồiiiii!”

“Mày làm gì thế? Không phải mày muốn giết tao sao? Mau lên.”

“Huup!”

Ngay khi tôi giơ tay lên, cậu bắt đầu nín thở và ngửa đầu ra sau.

“Thật là một thằng hèn nhát.”

“T, th... Thằng chó khôn nạn...”

Khuôn mặt Heinrich đỏ bừng, dường như cậu vô cùng xấu hổ vì đã sợ hãi.

Cuối cùng, cậu không thể chịu đựng được cơn giận nữa và lao vào tôi.

Cụp!

“Gừ!”

Tôi nhẹ nhàng đón lấy sự vội vã trẻ con đó và đẩy cậu ra.

Không đời nào Hoàng tộc được giáo dục tốt lại biết cách chiến đấu. Cậu cũng là người sử dụng Siêu năng nữa.

“Được thôi, mày nghĩ là mình có thể tự xoay xở được với cơ thể đó sao?”

Bụp!

“Này này! Sao không thử loại bỏ đôi chân bản thủ này đi nhỉ?”

Tôi quay sang đám khán giả, họ thậm chí còn không kịp ngậm miệng khi tôi giẫm lên đầu Heinrich.

“Mọi người rõ ràng đã nhìn thấy tên này cố gắng sử dụng sức mạnh của mình với tôi đúng không? Hả?”

Liana de Grantz đang ngơ ngác nhìn. Kono Lint gần như run rẩy.

Họ không bao giờ tưởng tượng được lại nhìn thấy một kẻ vô lại như vậy ở nơi này.

Dù sao thì, thể thôi, nhưng đánh nhau với bạn cùng lớp và sử dụng năng lực với bạn cùng lớp là hai tội có mức độ rất khác nhau.

“Tao biết mày rất kiêu hãnh, nhưng hãy hành động có chừng mực nhé, mày nghe rõ chứ?”

Tôi lăm bắm một cách lạnh lùng khi giẫm lên đầu cậu ta.

“Tao có làm tổn thương mày không? Tao chỉ lặng lẽ học lớp này thôi. Vậy tại sao mày lại phải gây gổ với một người chỉ im lặng? Theo tao thấy, mày không nên biết ơn tao sao? Vì tao không có Siêu năng nào cả, chẳng phải tao đang đặt nền móng cho mình ở đây sao?”

Tôi ngồi xổm xuống, nắm tóc Heinrich và thì thầm vào tai cậu ta.

“Phạm vi khả năng của mày hiện tại là 5 mét, mất 10 giây để chuẩn bị và hỏa lực của nó còn nhỏ hơn cả một đồng lửa trại.”

“!”

Tôi đã quan sát lớp học hôm nay. Vì vậy, khi Heinrich và Liana tiếp tục học cách sử dụng khả năng của mình, tôi thực tế không còn lựa chọn nào khác ngoài việc tìm ra mức độ khả năng của họ.

Khi tôi cảm nhận được chính xác sức mạnh của cậu ta, cậu mở to mắt, gần như muốn xé toạc chúng ra.

“Nếu mày còn cố dùng sức mạnh với tao thêm một lần nữa trong tương lai...”

Làm sao tôi có thể đứng yên khi tôi chẳng có gì. Nếu ai đó đứng yên hoàn toàn trước một người rõ ràng khinh thường mình trong

khi không sở hữu bất cứ thứ gì, thì đó chính là đang tự chuốc lấy hoạ vào thân.

“Lúc đó, nếu tao không đột nhiên thay đổi quyết định trong 10 giây đó, thì thà tao móc mắt mày ra còn hơn.”

“.....!”

“Thầy Epinhauser không phải đã nói rồi sao? Hả? Chúng ta hãy cẩn thận với nhau nhé.”

Nếu không làm gì cả và chỉ chịu đựng, mình sẽ bị coi thường.

Trở thành kẻ ngốc thì có thể chấp nhận được, nhưng đừng bao giờ trở thành kẻ dễ bị bắt nạt.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

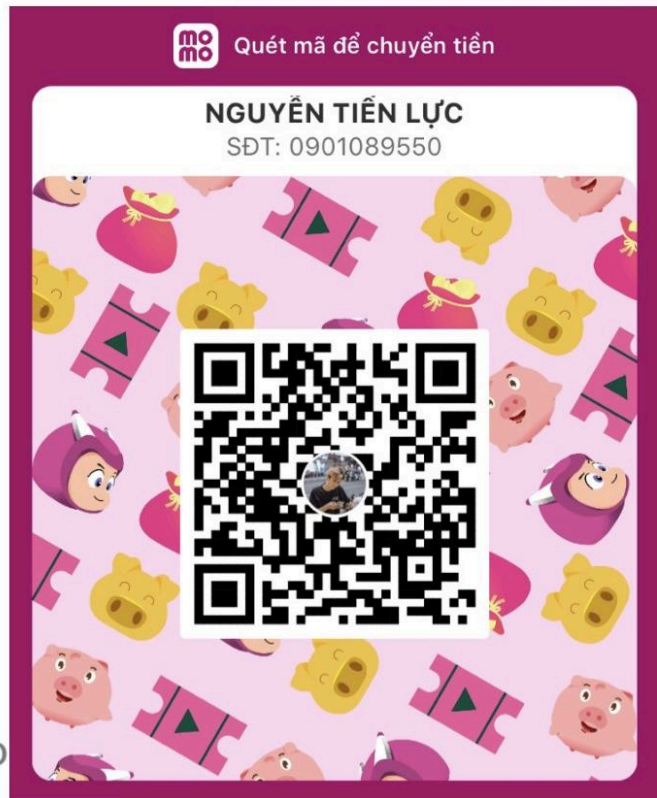
THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV-CN DONG THAP PGD MY THO

Thanks For Reading